

Azzal főzünk, amink van

Hogyanlétére vonatkozó kérdésekre válaszolt így egy kedves ismerősöm. Utóbb elgondolkoztam, hogy milyen alázatos és egyben üdítő stratégiai megnyilatkozás is ez. Általában azt tapasztalom, hogy a vágyak, ambíciók túlburjánzanak és nem törődnek sem Istennel, sem emberrel, a feltételekkel, a hasznos és fontos dolgok egyensúlyával, meggyőződve arról, hogy megérdemlik. Mert ez vagy az másutt már megvan és nekünk is kijár vagy éppen még nincsen sehol. Túrhetetlen, hogy nekünk még nincsen vagy mutassuk meg a világnak, hogy nekünk viszont van. Még azt sem látjuk, hogy akiknek viszont van, azok fölött olyan sötét felhők vannak, ami miatt nem irigyelném egy percig sem a javaikat, mert azok csak egy pókhálószálon függenek, de a jóhoz való hozzászokás miatt természetesnek tartják őket és nem látják, mennyire esetleges már az a jólét.

Ha burgonya van a kamrában, akkor miért lazacot akarunk belőle sütni? Nem járna jobban mindenki egy jó kis rakott krumplival? Ja, hogy eladjuk nagyszüleink ezüstjét, hogy felgazdagítsuk a krumplit? Ja, lehet. De mi lesz akkor, mikor ez az ezüst mentene életet? Eszembe jutott egy japán samuráj történet. Esett úgy, hogy egy büszke, telhetetlen fiatalember az örökségül kapott kard pengéjét eladta, mert éppen jogos és megérdemelt igényeit igyekezett kielégíteni és helyébe egy fapengét szerelt, hogy azért a világ ne lássa a szégyenletes hűtlenségét a családi erekléhez. Utána már csak a lényegre emlékszem, miszerint hosszas kitarató ügyeskedés eredményeként a végső szégyen jutott neki osztályrészül, annyira, hogy harakirit kellett elkövetnie a saját kardjával, hogy legalább az egyetlen maradék becsületén, az örökölt nevén ne essék csorba. El lehet képzelni a folytatást. A tartós mélyrepülés után már csak egyetlen, mindig érvényes elégtételt, egérutat a becsülethez is ha eldobja magától valaki, az abban a koordinátarendszerben valószínűleg a mélypont.

Vágyaink kergetése közben érdemes ezért megállni néha egy pillanatra (bár erre sosincs idő, mert folyamatosan visszautasíthatatlan és soha vissza nem térő ajánlatok bombáznak minket, amelyek ellen nincsen láthatóan ellenszerünk) és azon elgondolkozni, hogy időnként talán leltározni kellene javaink között, hogy nincs esetleg valami, aminek a védelme nagyobb dicsőséget hozhat esetleg, mint bármely piramis felépítése? De a dolog törvényszerűsége, hogy ami van, az természetes, az megszokott, békeidőben nem adnak kitüntetést, ha valami nem porladt el a kezeim között. Igaz, büntetni sem nagyon szoktak érte, ha másképp esett, legalábbis a jog árnyékában védve ártatlannak érezzük, véljük magunkat.

Persze, ez természetes, hogy akarunk valami kunsztot bemutatni a világnak, hiszen a világ megköveteli. Pedig hát az orvosi eskü is elsődlegesen olyasmiről szól, hogy nem ártani. Érdemes ezen elgondolkodni, mikor éppen a ránk bízott javakat akarjuk megtetézni vagy világraszóló dicsőségen mesterkedünk, nehogy a meglepetésből megrökönyödés legyen. Talán legyen elsődleges a megőrzés. Békeidőben a végvári vitézeknek nincsen becsülete, legyintenek rájuk, mint haszontalan koloncokra. Ha gond van, akkor megszeppenve pislognak rájuk, hogy most mi lesz?

„...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik..(Rom. 8. 28.) . Mit jelent ez, ha ki akarjuk venni eme ige lényegét az írott környezetéből? Mindenben találjuk meg a jót! Mondhatnám, hogy majd ugyanoda lyukadunk ki, viszont Isten adja azt a nyomatékot, azt az ígéretet, hogy ott tényleg bizonyosan jó kell legyen, csak meg kell találni, még ha oly előnytelen csomagolásban is van olykor. Pl. az életet és a halált is neki köszönhetjük. Ha a születésben jót látunk, lássuk meg a halálunkban is! Aki úgy él, halálában nem távozik, hanem megérkezik....

Hogy pontosítanám a fenti stratégiát? Azzal főzünk, amit Isten ad! Miben különbözik ez a kuponvadászattól? Felismerjük, hogy mi az, amit Isten ad és mi az, amit mi elérhetünk? A kettő nem ugyanaz véletlenül? Ha Isten valamit nem enged, akkor azt nem kapjuk meg, nem? „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradsanak...” Zsolt 127. 1.

Ha Isten nem támogatja céljainkat, bizony, hiába erőlködünk. Magas Déva váránál ezt kicselezték, a nagy haszon reményében. Valóban, ha nekünk fontosabb a vár, bizony megépíthetjük Isten nélkül, sőt, ellenére, pl. a gonosz erejével. De lesz annak gyümölcse? Lesz, de milyen? Mire jutottak az építők, felépült a vár? Fel. Jól jártak? Aligha... Lehet a gonosszal is szövetkezni, Isten megengedi. Hogy tanulhassunk mi és a világ, ennek eredményéről. Mindent megkaphatunk a gonosztól, ha jó az nekünk, ha nem, teljesen mindegy. A legszentebb dolgok is kárunkra fognak válni. Nincs az a nemes dolog, elképzelés, amely a gonosz közbenjárásával nem válik átkozottá. Pont ez a csapda, hogy vele társulva bármit elérhetünk az anyagi világban, de belső várkastélyunk, a lényeges építményünk bizonyosan összeomlik és csak a mély sötétség és hideg vár reánk. A világ rendjében, ha jártasak vagyunk, akkor felismerjük, hogy mi az, amit megszerezhetünk éppen, de Isten nem adja! Aki a szerzésben jártas, annak ez nem észrevehető.

Templomlépcső, 2021. június